

kan komme ind i en Virksomhed, som han kan leve af i Resten af sit Liv? Der er jo intet Omraade, hvor der ikke er stor Konkurrence, og det ligger da i Sagens Natur, at et hjælpeløst Menneſte har langt færre Chancer for at komme ind i en ny Virksomhed, hvor han kan bestaa i Konkurrencen, end andre Menneſter. Han sætter muligvis Pengene i en Forretning, men i Løbet af nogle faa Aar kan den maaske ikke betale sig længere, og han er ikke i Stand til at ernære sig selv og den Familie, han har. Hvad vil saa Følgen blive? Ja, han har ingen anden Udvej end at gaa til Fattigvæsenet. — Lad os derimod tænke, at man gaar den anden Vej og siger, at der skal indløses en Livrente. Hvor stor denne kan blive, afhænger jo af, paa hvilket Tidspunkt den bliver indløst, men det er vist rigtig nok, at i bedste Tilfælde kan der næppe opnaas mere end et Par hundrede Kroner aarlig for dette Beløb. Jeg spørger nu: Vil man virkelig have at paastaa, at det er forsvarligt at yde 200 Kr. aarlig — hvilket altsaa er det højeste Beløb, der kan naas ifølge det foreliggende Lovforslag — til en Mand, der fuldstændig har tabt sin Arbejdssevne ved et Ulykkestilfælde? Jeg tror ikke, der er nogen, der ikke vil være enig med mig i, at det er altfor lidt. Selv om denne Sum var beregnet for de fattigst stillede i vort Land, for de fattigste Vandarbejdere, vilde det være for lidt. Men hvorledes bliver da ikke Forholdet, naar det er Arbejdere, som leve i Byerne med deres Familie? Vort, Socialdemokratiets, Forslag blev erklæret for at være meget for dyrt. Men hvad var det da, vi havde foreslaaet? Vi havde foreslaaet, at for fuld Invaliditet kunde de faa indtil $\frac{2}{3}$ af Arbejdsfortjenesten, dog ikke over 1,000 Kr., og at de i det mindste for fuld Invaliditet skulde have Halvdelen af deres Fortjeneste. Der er altsaa her et Spillerum fra Halvdelen til $\frac{2}{3}$ af den gennemsnitlige Aarsfortjeneste. Saa var der, som ærede Medlemmer vide, opstillet to Summer, 1,000 Kr. som det meste for Købstæderne og 800 Kr. for Landet, og Halvdelen deraf skulde lægges til Grund, hvis paagældende ikke havde haft saa stor Gennemsnitsindtægt. Efter dette ville altsaa disse Menneſter faa henholdsvis 400 Kr. som det mindste for Landets Bedkommende og 500 Kr. for Byernes Bedkommende, og de ville i det højeste kunne faa et Beløb, der svarer til $\frac{2}{3}$ af deres Arbejdsfortjeneste, dog ikke over 1000 Kr. For de allerfleste Arbejders Bedkommende vilde det betyde, at de for Byarbejders Bedkommende kunde vente at faa 6—700 Kr. i aarlig Un-

derstøttelse. Naar der er Tale om at yde Understøttelse til et Menneſte, der fuldstændig har tabt Evnen til at erhverve noget som helst og oven i Købet er berøvet Evnen til at kunne klare sig selv i Livets daglige Forhold uden fremmed Hjælp, tror jeg ikke, at en Understøttelse af 5—600 Kr. om Aaret er for meget, naar den paagældende ikke har Formue eller fast Indtægt. Derimod tror jeg, at vi ret hurtig kunne blive enige om, at det er i aller højeste Grad usforsvarligt at give en Understøttelse som den her foreslaaede, der ganske sikkert i de svære Tilfælde vil føre med sig, at man paa et Tidspunkt har ydet Understøttelse som Ulykkesforsikring uden Fattighjælps Virkninger, men at man paa et senere Tidspunkt af vedkommendes Liv alligevel kommer til at yde ham Fattighjælp, saa at den Mand for Fremtiden betragtes som lig med den, der ved egen Skyld er kommen i den Situation, at det offentlige maa hjælpe ham. Jeg tror derfor, at hvis man vil ind paa en virkelig human og rationel Lovgivning paa dette Omraade, kommer man til, at Samsundet maa betale, thi Samsundet ejer Evne til at fordele Byrderne saaledes, at de komme til at ligge paa dem, som have Raad til at bære Byrderne. Man kan nemlig meget godt sikre sig imod, at der fra de paagældendes Side bliver vist Skødesløshed eller fremfaldt forsættelige Ulykkestilfælde. Der er jo ikke noget i Vejen for at fastsætte en Straf for den Arbejdsgiver, som ved sin Uagtsomhed eller ved at undlade at foretage Foranstaltninger, der bør foretages, giver Anledning til, at der sker Ulykker, eller man kan fastsætte en vis Strafskyld for den Arbejder, som selv er Aarsag i, at han kommer til Stade. Men medens det maaske undertiden kan være formaalstjenligt og rigtig at bestemme, som det er stet i vort Forslags § 17, at den paagældende Arbejdsgiver skal betale et Beløb til Forsikringsforeningen, hvis det viser sig, at han har begaaet en Handling, hvorved Ulykke er fremfaldt, tror jeg, at det er ulige vanskeligere eller urigtigere at bestemme noget lignende for Arbejderne, at berøve dem deres Ret, selv hvor der kunde være udstiftet nogen Skødesløshed. Som alt bemærket, vil det, hvis man straffer Arbejderen økonomisk, i de fleste Tilfælde gaa ud over hans ustyrbelige Familie. Jeg vilde gerne illustrere dette med et Eksempel. Man tænke sig en Arbejdsgiver, der benytter Dampkraft. Han bliver uenig med sin Fyrhøder og affædiger ham, men kan i Døjliffet ikke faa en Mand, der passer ham, og som er særlig kendt med dette Arbejde, og han tager som Følge deraf en Mand, der ikke er